

Đôi Vần Thơ Mạn Tiền Bạn NGUYỄN HƯNG QUỐC

“Bác Dương thôi đã thôi rồi
Nước mây man mác ngậm ngùi lòng ta...”¹

Bạn Quốc thôi đã... đi thực rồi!
Bao kỷ niệm đầy còn đọng lòng bạn bè đây...
Cuộc đời vẫn dài được... mấy gang tay?
Vinh hoa phú quý thấy đời vẫn thay!
 Gian nan khổ ải thấy đời dài... trải qua
 Riêng gia cảnh bạn Quốc 54 đất nước chia đôi
 Giòng Bến Hải ngăn cách bao gia đình đôi bờ...
 Bạn Quốc tình mẫu tử đâu ngờ cách ngăn...
 Vì ty nạn bao lớp trẻ lớn lên trong Nam
 Tỉnh Đồng Bào người miền Nam đùm bọc
 Tre già măng mọc... lớp sau hiểu học
 Xếp bút nghiên lên đường làm bổn phận trai thời loạn.
 Bạn Quốc gia nhập Không Quân... mong ngày đoàn tụ với mẹ
 Ngày không còn cầu Hiền Lương chia cách đôi miền
 Nhưng vận nước suy vi không được như nguyện ước.
 Mà hoàn cảnh đoàn tụ mẹ con gặp lại...
 Giữa lúc chinh chiến tàn bạn kể lại...
 Năm tháng đoàn tụ trong Nam chưa được bao năm
 Mẹ đành lòng... khuyên nhủ... bạn nằm lòng...
 "con hãy lần nữa tìm con đường ty nạn...
 lo cho tương lai con cháu bằng con đường vượt biên"
 Rồi mẹ con cháu cách nhau nửa vòng trái đất.
 Ít năm sau... mẹ về với đất con còn lưu vong đất tạm dung
 Nghe bạn trút tâm sự nơi quán phố Garden Grove
 Bạn ngồi úp mặt khóc khi còn chưa say...
 Ngồi tiếp chuyện bạn hiền tửu lượng tôi kém cỏi
 Trút ưu phiền... hơn bốn chục năm tạm gọi

Rồi đầu tháng sáu...chuông gọi hồn ai!
 Bạn bè vĩnh viễn chia tay, vợ con bạn bỏ lại
 Ba bốn dịp hội ngộ đã qua vợ chồng bạn đóng góp nhiệt tình
 tình bạn không quên thể hiện nghĩa thủy chung.

"Núm ruột mẹ" bạn đã chia cách hai lần ty nạn.
 Bạn bè mong giờ bạn đã toại nguyện gặp lại mẹ cha
 Nơi miền miền viễn... không còn chia cách như chốn ta bà...

Từ Trường
6-22-24

Ghi chú:

¹ Hai câu thơ Phan Khôi khóc Dương Khuê